

Cdhj14 7 juli 2019 Jes 66,10-14c Gal. 6,,14-18 Lk. 10, 1-12,17-20

Het evangelie van vandaag komt als geroepen. Terwijl in het Europa van vandaag grenzen worden gesloten en de maakbaarheid van het leven ons doen en laten bepaalt, klinken er in het evangelie vandaag heel andere geluiden. Hier is sprake van een heel ander elan, een andere bewogenheid en bijgevolg een andere weg.

Lukas heeft niet alleen een evangelie geschreven, maar ook de Handelingen van de apostelen. Die twee samen tonen ons de dynamiek en de werfkracht van de jonge kerk in optima forma. Wat begon in een uithoek van de wereld, in het toenmalige Israël, ging binnen twee generaties tot aan het einde van de toenmalige wereld. De handelingen eindigen dan ook in Rome, de hoofdstad van het Romeinse wereldrijk.

In hoofdstuk 9 van Lukas werden de twaalf leerlingen uitgezonden om de twaalf stammen van Israël het evangelie aan te zeggen. En ze moesten de daad bij het woord voegen door mensen te genezen en van demonen te bevrijden.

Vandaag worden er in hoofdstuk 10 liefst tweeënzeventig uitgezonden en de goede verstaander hoort daarin het getal terugkomen van de tweeënzeventig volken die volgens het boek genesis de aarde bevolken. Er is met andere woorden sprake van een doorbraak, een grensoverschrijding.

We hebben hier te maken met het missionair elan van de jonge kerk, maar meer nog met de innerlijke bewogenheid van Jezus zelf, die zich gedreven weet door de liefde van de Vader. Een liefde waarin hij zo mateloos deelt en waarin hij iedereen thuis wil brengen. Want dat is zijn roeping, zijn zending en missie.

Nu is missie tegenwoordig voor velen een belast woord, of meer nog een discutabele vorm van zieltjeswinnarij. En we moeten tot onze spijt bekennen dat er in de lange traditie van missionering heel wat is misgegaan en misgedaan. Het is niet allemaal goud wat er blinkt. Dat moet geen reden zijn om er dan maar mee te stoppen, maar we zouden ervan kunnen leren hoe het niet moet.

Maar wat heeft Lukas ons vandaag te vertellen met zijn verhaal over de uitzending.

Het eerste wat opvalt, is dat er in Jezus'opgang naar Jerusalem een moment is waarop zijn blik zich verruimt en hij alle mensen wil doen delen in de liefde van de Vader. Die is niet voorbehouden aan Israël, maar als ware zoon van Abraham weet hij dat de zegen voor alle volken is bestemd. Daarom stuurt hij de tweeënzeventig op pad en de evangelist voegt er veel betekenend aan toe 'naar alle steden en plaatsen, waarheen hij zelf van plan was te gaan'.

Maar vooraleer ze op weg gaan, krijgen ze nog een laatste woord van hun heer. Waar begint hun zending mee? Nee, niet met pakken en het afstrepen van een to do lijstje. Ze dienen te beginnen met gebed.

"De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraag daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten". Die woorden gunnen ons een blik in het hart van Jezus. In een wereld waar hij als een schaap tussen wolven was, waar mensen leefden tussen hoop en vrees, elkaar bestrijdend en af en toe vindend, in een wereld die in niets van de onze verschilde, spreekt Jezus over een grote oogst. Waar ziet hij die, hoe komt hij er bij? Heeft het niet eerder de schijn van het tegendeel? Misschien, maar Jezus ziet niet naar wat voor ogen is, maar hij kijkt met de ogen van het hart. Hij ziet naar wat God, die hij zijn vader noemt, voor ogen heeft met deze, onze wereld. De oogst is groot, want in elk mensenhart leeft diep verscholen onder angst en schuchterheid, onder vrees en onverschilligheid de droom en het verlangen door iemand gekend te zijn, erbij te mogen horen en

een naam te hebben. De oogst is groot, maar waarom dan al dat geklaag in de kerk over geloofsafval, kerkverlating en wat al niet meer? Zoeken wij de oogst misschien op de verkeerde plaats? Weten wij wel te onderscheiden? Kijken wij met de ogen van God?

Al die ogenschijnlijke afbraak en onverschilligheid wijst die er misschien op dat we als kerk onze roeping niet op overtuigende en vitale wijze vervullen?

Er leeft in Jezus blijkens deze woorden een groot geloof dat er in de wereld een oogst binnen te halen valt. Vruchten, verborgen onder een harde of ruwe bolster, onder vreemdsoortige schillen en schalen.

De oogst is groot en wij hoeven hem dus niet zelf te produceren. Dat is helemaal Gods werk en het is bij Hem in goede handen. Maar dan krijgen wij ons deel in het werk. Ons wordt aangezegd te bidden voor arbeiders, zelf arbeider te worden. Want bidden blijft een leeg gepraat als we onszelf niet daadwerkelijk engageren, als wij het werk aan anderen overlaten en onze plaats niet innemen in het levende lichaam van de kerk.

Wij worden op weg gestuurd vanuit het gebed en met het gebed in ons hart, gelovend en vertrouwend dat God zelf de Heer is van de oogst. Een oogst vol van de vruchten van de Geest.

Er valt te oogsten op de akker van de wereld. We hebben ons deel te doen, mensen dienen opgeraapt te worden, geplukt of opgevist uit de woelige zee van het leven, verzameld en bijeengebracht omdat ze allen kostbaar zijn in Gods oog en hun namen opgetekend staan in Gods Hand zoals Jezus zegt.

Wij hebben als kerk een roeping die ertoe doet, die het grote verschil maakt met alle onverschilligheid en alle hardheid van hart. Evangeliseren is niet de wereld de rug toekeren, maar het gezicht en allen, dichtbij en veraf, uit te nodigen met een woord van vrede.

Moge de Geest ons de kracht schenken op weg te gaan met dat woord van vrede, dat wij de deur van ons hart niet sluiten, maar alle mensen met een verruimd hart tegemoet treden en ze de plaats gunnen en geven die hen van Godswege toekomt als kinderen van één Vader, opdat het aanschijn van de aarde zal worden vernieuwd. AMEN.